

LA CAMPANA DE GRACIA

1933

64

60

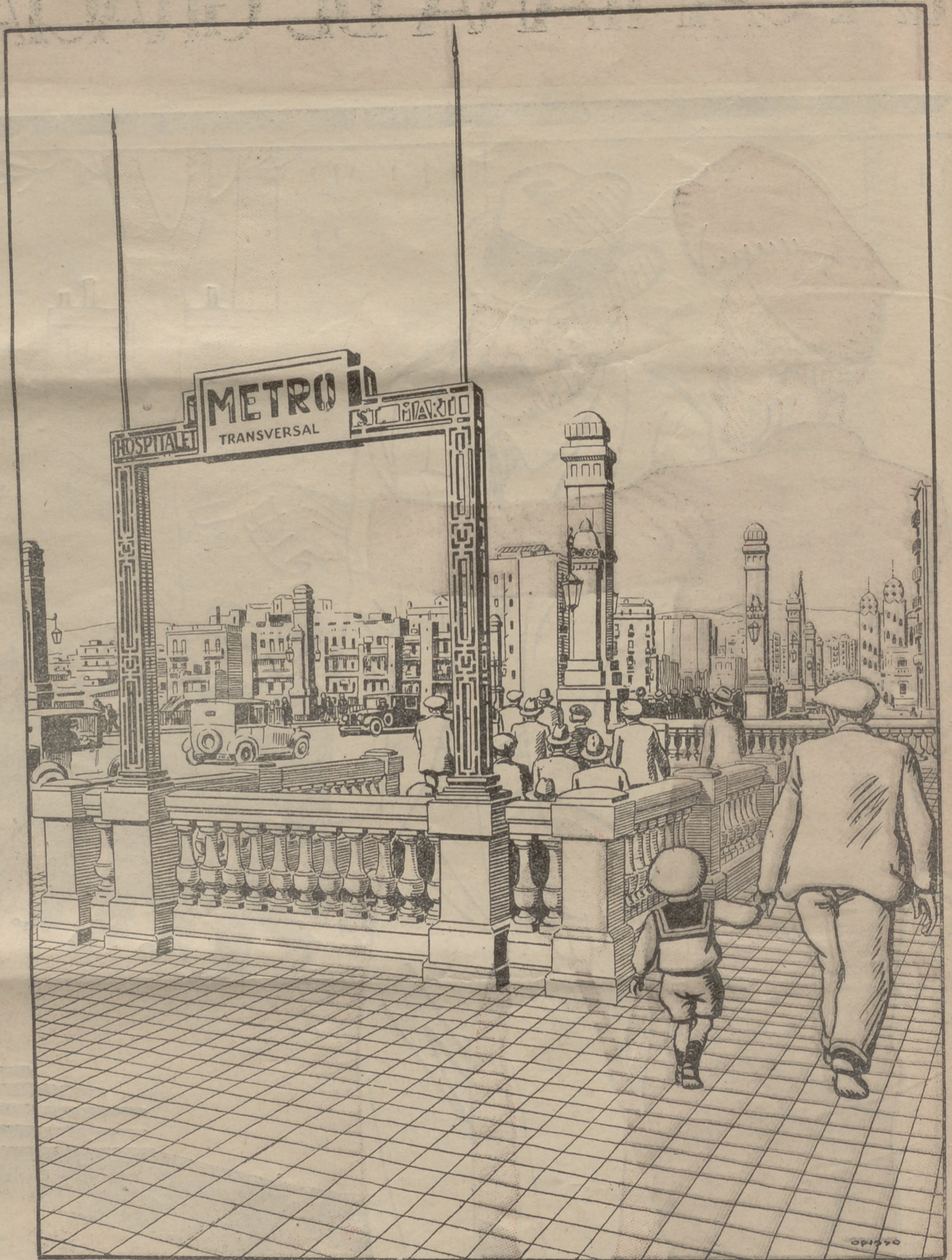
Els lacais de la Lliga

Ciudadà primer:—Caram! Abans als enterraments s'hi anava a plorar! S'ha fixat que ara s'hi va a xiular?

Ciudadà segon:—No en faci cas... Deu ésser una nova maniobra polític- aeronàutic- financiera del neurastènic senyor Cambó...

F. C. Metropolità de Barcelona, S. A.

(TRANSVERSAL)

DIA PRIMER D'ABRIL INAUGURACIÓ DE L'ESTACIÓ MARINA

Escala mecànica

De **PLAÇA ESPANYA** a la **MONUMENTAL**, 20 cèntims
De **BORDETA (Hospitalet)** a **MARINA (Sant Martí)** quinze minuts

RAPIDESA :- **COMODITAT** :- **ECONOMIA** :- **METRO TRANSVERSAL**

LA CAMPANA DE GRACIA

SETMANARI CATALANISTA D'ESQUERRA

EDITORIAL

Aquests dies s'han produït fets que demostren com és difícil, als ciutadans educats casernàriament, d'adaptar-se a un règim liberal i democràtic. A Catalunya, on durant la dictadura prop-passada, i àdhuc abans, qualsevol senyor Canons es creia autoritzat a fer-se del sometent, a lluir un fusell al coll i a convertir-se en l'amo del carrer, ha d'ésser molt difícil comprendre que l'ordre i la disciplina no tenen res a veure amb les armes i els uniformes. Al nostre país, on tanta tendència hi ha a resoldre-ho tot fent els soldats, i on àdhuc una agrupació tan pacífica com la Creu Vermella ha tingut per convenient uniformar-se i disciplinar-se a toc de corneta com els soldats, no té res d'estrany que la gent, moltonesca de mena, sospiri per organitzar-se tot seguit pensant en els dies passats a la caserna, a l'edat de vint anys. A Barcelona, com que la policia ha fallat sempre, els ciutadans s'han sentit tothora una mica policies. Ja seria hora, al cap de dos anys de República, que els ciutadans compreguessin la conveniència d'assajar-ho tot abans de fer els soldats. La democràcia és l'ordre. I, sovint, això que en diuen la disciplina i el sentit d'autoritat resulta ésser la indisciplina i el desordre més intolerables. Aquesta gent que, en l'acte luctuós d'un enterrament, s'entretenia xiulant i fent xivarri, sense pensar que al davant d'ella hi anaven els representants de la República, és la mateixa que anys enrera, quan els obrers queien assassinats pels carrers, es tancava a casa, i no protestava mai...

L'assalt de les dretes

L'acte preparat per les dretes en l'enterrament del joier assassinat pels atracadors, mostra a bastament la seva incapacitat. Si altres arguments no tinguéssim l'Esquerra li caldria només especular sobre els fets escaiguts diven-dres va fer vuit dies per a combatre els seus enemics per incompetents i perjudicials a tota obra de govern. Tanmateix no amaguen la seva idiosincràsia peculiar que explica de sobres el desori que econòmicament i moralment han ocasionat en la direcció de l'Estat. A les seves mans era fatal que tota justícia i bon regiment es veiés trasbalsat i en plena desfeta. És possible que els baladriers de l'altre dia, gent de Lliga i de requetè, no es donessin compte del que feien. Atabalats, incultes, no calcularen l'abast de la seva acció, però qui els aconsellava i dirigia, els capitostes del dretisme català, Cambó, Duran, Ventosa, Abadal i corifeus tradicionalistes, no han mostrat en aquest cas, i aquest explica els altres, dos dits de sentit polític, ni tan solament d'instint de defensa.

Primer que tot cal retreure la impietat dels avalotadors barcelonins. Uns per a protestar de la mort d'un dels seus en una topada amb professionals del delictes, fet vulgar si no esverés la seva repetició, mouen un aldarull dins d'un hospital, lloc respectat en tots moments pels belligerants més frenètics. A l'Hospital Clínic, senyors de la «Cámara Mercantil» i dels requetès beneïts pels bisbes, hi ha malalts, hi ha agonitzants. Dels hospitals el dret de gents més primari, la noció de respecte i la solidaritat àdhuc entre els homes més bàrbars, n'ha fet llocs sagrats. ¿Pensàveu si els vostres crits bestials podien produir un efecte tràgic en qualsevol dels malalts que allà sojornen adolorits? ¿Heu meditat si en manifestar-vos d'una manera tan extemporània i desusada en un lloc de silenci i repòs, precipitaveu la mort d'algun dels asilats o la provocaveu en qui podia guarir-se sense el trasbals que promoguéreu? Si ho havíeu pensat i ho féieu éreu més vils encara que els assassins del joier. Si no hi havíeu meditat sou de la mateixa condició, perquè les vostres passions i necessitats no tenen aturador social ni controla el vostre comportament cap llei d'humanitat. Recapacita, avalotador, quin concepte formaries d'uns homes que fessin irrupció a la cambra on tu o un dels teus lluités entre la vida i la mort sabent per endavant en el tràngol que et trobaves. Ho feres a gratcient, a plena consciència, ben distribuïts els llocs i els papers el dia 24 de març de 1933. No t'esveris que un dia et paguin amb la mateixa moneda.

I realitzares un acte nihilista. Cridaves com un condemnat, no contra les autoritats, sinó contra l'autoritat. Un anarquista dels més furibundes no hauria reeixit millor. Ets el pitjor dels pertorbadors. A l'oposició seràs sempre, sempre, element de bullanga i de discòrdia, i en el poder has estat i seràs sempre inhàbil perquè la pertorbació i l'escàndol els portes a la massa de les sangs. Propugnaràs sempre pel desordre, estiguis a baix, al mig o a dalt.

No poden excusar-se els cridaners en la indefensió que els deixa qui ha de vetllar per la seva seguretat. Escollien tot just per punteria dels atacs l'alcalde, que és a qui menys pertorquen les funcions policíacues. Podrien acusar-ne al cap de policia, al governador, que per ara estan encarregats d'aquest servei; al president de l'Audiència, si creuen que existeix fluïdesa i blanor en les actuacions judicials. Remotament, com un avís, perquè fins ara no hi té cap poder, al representant de la Generalitat. Al darrer que qualsevol cap ben centrat demanaria comptes seria a l'Ajuntament, que té una jurisdicció mínima, gairebé nulla, en l'ordre públic i en perseguir el delictes. Només a un anarquista primari se li acudirà fer-ne responsable l'alcalde.

El que es proposaven era protestar

—Aquests alemanys! S'hi ha d'anar amb compte! Pobre de mi si es recorden que també sóc jueu!...

de l'Esquerra i de la República. Dieu-ho clar. Precisament en parlar clar trobareu una raó honorable. Mal aconsellats per principis dretistes i monàrquics sou enemics declarats del nou règim. Sigueu sincers, que la sinceritat pot avalar la vostra conducta desafortada. Dins el vostre cervell hi ha un pensament contrari del que ara impera. Serà discutible, àdhuc en aquests moments de trasbals i de lluita les lleis de l'Estat poder declarar-lo crim i punir-lo quan es manifesta d'una manera extemporània. Al capdavant, però, la vostra conducta per desassenyada i impietosa que hagi estat en l'expressió, derivarà d'un principi ideal.

La vostra actitud del divendres era franca i lleial contra la República i en favor de la Monarquia. Us esvera l'esquerrisme. Les lleis obreres, la Reforma Agrària, la separació de l'Església i de l'Estat i el laïcisme de la vida social troben en vosaltres uns adversaris aferrissats. Adhuc els qui us havíeu anomenat catalanistes sota la Monarquia, també sou contraris de l'Estatut perquè la governació de Catalunya no està en les vostres mans, que seria des-governació i desori. Res no us interessava el joier mort; el que us interessava era protestar de les autoritats republicanes.

La Lliga i els carlins segellaren de nou el pacte dels temps anteriors. Si aleshores l'excusaven en Catalunya ara els uneix l'odi antirepublicà. Ells foren els qui prepararen l'avalot a l'Hospital Clínic sense que cap norma d'humanitat els aturés, sense que cap respecte a la llei ni a l'ordre pesés en la seva consciència.

Homes d'esquerra, republicans, catalanistes de veritat, obrers: les dretes s'han posat d'acord per a l'envestida contra les llibertats assolides. Són enemigues de tot el que ha creat el nou règim; són enemigues de tot el que pensa i deu crear encara. La República en res no ha modificat el seu cervell ni els seus sentiments i es preparen hores de tragèdia i pensen reviscolar les vergonyes passades. El 14 d'abril de fa dos anys no els ha netejat del crostisser que portaven de segles. Però la República, la Revolució, l'Estatut no l'han portat ells, ni per ells s'ha fet, i d'una manera clara la refusen i l'ataquen. Acceptem la decisió i fem la nostra obra i només nosaltres i per a nosaltres ja que en refugen els beneficis. Però acceptem també la guerra que ens declaren. O ells o nosaltres hem d'ésser els vencedors. La República passa perills seriosos en aquests moments. A la trinxera, ciutadans!

INTEL·LECTUALISME

Són molts els catalans que davant la promoció d'Adolf Hitler al lloc de màxima responsabilitat del Reich s'han preguntat qui era aquest home, què volia i d'on venia. No és estrany. I encara són molts menys els que saben en què consisteix l'anomenat nacional-socialisme d'Alemanya. Com en el cas Mussolini, que ha fet gemegar bastant les premses de les impremtes de tot el món, en el cas Hitler comencem de veure ja com s'amunteguen els opuscles i els llibres d'exègesi més o menys encertada. Ell mateix, i els «nazis» més representatius que el rodegen i l'ajuden, s'han ocupat aquests darrers anys de difondre la doctrina i el programa del partit. És popular a Alemanya la llista dels «vint-i-cinc punts» damunt els quals, segons aquells, ha de basar-se la renovació i la salvació d'Alemanya. Procurarem sintetitzar-los en aquest comentari breu.

Hitler i els seus menyspreen a mort els jueus. Segons ells, la sang alemanya actual és impura. Cal, per tant, salvaguardar les essències de la raça. Per tant, ells seràn «racistes» per damunt de tot. Ara, que la cosa difícil, a Alemanya, és posar en clar quantes gotes de sang israelita porta cadascú a les venes. I aquesta feina també la tindriem a Catalunya, si ens proposéssim netejar d'impureses la sang de la raça. Pocs són els catalans actuals que no compten entre els avis o els besavis algun individu d'ascendència jueva. L'odi als fills d'Israel, a Alemanya, és profund i total. A condició, però, que hom no sigui una gran figura de la indústria i les finances. Els israelistes pobres són exterminats com ratolins. Els jueus rics, en canvi, mereixen, avui com sempre, els màxims respectes. Karl Marx era un jueu-alemany. Per tant, l'hitlerisme combatrà a sang i a foc el marxisme. Posats a fer neteja, cal expulsar també tot allò que faci olor d'extrangeria. Alemanya, Alemanya per damunt de tot! I, finalment, el partit nacional-socialista diu que lluita contra el capitalisme. Per ara, no ho sabem veure. A no ésser que la lluita anti-capitalista consisteixi en reclutar els sense-feina per posar-los un uniforme «nazi», donar-los un sou i encarregar-los la feina d'empaitar jueus i comunistes!

Fins ací els quatre fonaments màxims de l'hitlerisme. És una mica difícil, però, de posar en clar la qüestió social i econòmica tal com l'entenen els «nazis». Hitler ha afirmat en diversos mitjans que hi ha un capital internacional, fonamentalment jueu, i un capital nacional, netament germànic. Segons ell, cal destriar-los. Considera el treball com un dret i un deure. Reconeix el dret de propietat, però sempre damunt la base de la

possessió individual, com a resultant del treball directe del propietari, i sense causar perjudici al bé general. El nacional-socialisme creu que els productors són les víctimes dels agiotistes, joguines aquests de la banca i la borsa alemanyes. Cal, per tant, combatre també l'exploació financiera, perjudicial per la força productora. I l'obrer tindrà dret, per exemple, a participar en els beneficis de les grans empreses, i a què sigui socialitzat ca-

da dia més el gran comerç, i els monopolis intolerables. L'Estat, en conseqüència, intervindrà els «trusts» i els «càrtels» més o menys anònims. Preconitza també la reforma agrària i la regulació de les finances. Predica també l'escarment de tota mena d'estafadors, enemics de la nació. Cal anar a l'abolició de les rendes obtingudes sense treball ni esforç.

En formar-se el partit nacional-socialista, Hitler i Feder van assentar les bases principals d'actuació. Més tard, Adolf Hitler recollí en el seu llibre «Mein Kampf» les idees principals que constitueixen el programa «nazi». Com veiem, i com és possible constatar-ho molt millor en llegir aquell llibre, Hitler ha copsat uns quants detalls del feixisme i uns altres del comunisme; i en barrejar-los ha obtingut un «còctel» que, segons sembla, s'avé bastant de prop amb el gust una mica estragat dels paladars alemanys de la post-guerra. Tot nacionalisme, en el fons, no és més que un imperialisme que augmenta per graus, d'acord amb les circumstàncies del país on s'aplica. I el nacional-socialisme alemany no havia d'ésser una excepció...

Però resulta que Hitler, el «führer», no és més que el cap visible del partit. Darrera d'ell hi ha homes que valen molt més que ell, i que en reali-

tat són els veritables motors de l'actuació «nazi». Hitler, que és un primari, un simplista, un popularista cent-per-cent, sap moure molt bé la faramalla patriòtera que tant i tant agrada als superficials, sobretot si són alemanys i pateixen gana. La veritable política, la indefugible diplomàcia, la fa i la mou von Papen. Al darrera d'Hitler hi ha homes com el doctor Wilhelm Frick i com Ernst Haufstaengl, que pesen i obren més fort que el propi Adolf Hitler, el qual, fins ara, no passa d'ésser el xerraire del partit.

Però l'home que somriu entre bastidors, i que en realitat és el veritable «amo» d'Alemanya, és el capità Goering, al qual Hitler ha atorgat poders il·limitats per a la Prússia. Goering, veritable figura de «duce», és un morfinòman crònic; ell excita les gents contra els jueus i és el que porta el timó de la violència. Se sap que estigué reclòs a l'asil de folls d'Estocolm, on fou portat per ordre de la policia el dia primer de setembre de 1925. Wilhelm Hermann von Goering adquirí el costum de prendre cocaïna i altres drogues estupefaents durant la guerra, quan formava part de l'esquadra d'aviació del cèlebre Richthofen. Residí també a l'asil municipal de Lambro, on atacà amb una barra de ferro un dels vetlladors, que s'escapà per miracle de morir. Fou traslladat a un hospital particular, i pel camí s'entretenia disparant un revòlver. Tenia l'hàbitud de falsificar les receptes dels metges per tal de proveir-se d'estupefaents i l'any 1927 es veié obligat a reingressar a un hospital per tal d'ésser-hi sotmès a tractament. I aquesta és la fitxa mèdica de l'home que avui presideix el Reichstag. Pobra Alemanya!

Cal fixar-se bé en moltes coses per veure tot el que hi ha de ficció en el triomf dels hitlerians. Hindenburg, que deixa canviar de color als altres com de camisa, no es mou mai del lloc central de l'Estat alemany. Papen, Meisner, Flugenberg, Schlecher, Brüning, fan un joc d'estira i arronsa cada dia més tèrbol. On va la vella Germania? És molt possible que ni ella ho sàpiga, per allò de que qui dia passa any empeny, i per veure si de l'esforç de tots plegats pot sortir-ne quelcom que s'assembli a un govern i un règim estable, porti el nom que porti. La cosa lamentable és el mal exemple que Alemanya està donant al món. Procurem sempre que triomfi a casa nostra, per damunt de tot, la República democràtica federal. Ella és l'única salvació per Catalunya. I el que no s'hi conformi, que se'n vagi. Nosaltres, catalanistes intel·lectualistes, no el necessitem per res...

A. ESCLASANS

—Si no em fas por! Deixa que em pugui cuidar jo mateix de l'Ordre Públic i veuràs com se't calmaran els nervis...

Crònica femenina

La nostra missió setmanal, és donar a través d'aquestes columnes una impressió normal i exacta de tal com nosaltres veiem més o menys la situació de la dona a Catalunya.

Com sigui que cada dia podem afegir panorames nous en la nostra continuada marxa damunt la carta geogràfica de la nostra Catalunya, que la nostra condició de propagandistes ajunta nous horitzons als molts que ja coneixíem, rebem constantment injeccions d'entusiasme que venen a refermar el nostre criteri en aquest respecte, fent-nos adonar de què veritablement és un fet l'interès de les qüestions polítiques.

Tenim sobrada raó per dir-ho. En un mateix dia hem visitat un confí i altre de Catalunya, i arreu el mateix entusiasme, el mateix interès, el sagrat interès que sempre té la dona en no ésser ella la qui perjudiqui els interessos que li són comuns.

Naturalment que manca a la dona aquella preparació conjunta que faria possible potser la realització total d'aquella resolució que encara s'està operant; però a manca d'això, la visió clara d'un problema que deu ajudar a resoldre, li recorda quina deu ésser la seva posició, i com deu mobilitzar-se.

Els sentiments en la dona, són els qui controlen la seva voluntat. Quan ella sap conduir aquests sentiments, és quan millor es comporta socialment. Si hom pot fer comprendre a la dona que la cosa pública ens pertany a tots i que per tant l'administració local és una perllongació de l'administració casolana, la dona es sentirà atreta en aquestes qüestions i hi voldrà intervenir d'una manera normal i decidida.

En els poblets més allunyats de Catalunya, la nostra veu esquerrana ha

fet vibrar les nostres germanes de sexe que mai no havien oït altres veus que les del Rector del poble en els seus sermons dominicals, perquè els parlàvem de la Veritat terrenal, aquesta veritat que tenim l'obligació moral de fer interpretar a tothom. La seva vibració no ha estat pas momentània, ni a flor de pell; ha tingut prou força per endinsar-se en els seus nervis i arribar al vas de sentiments que és el seu cor generós i encara pur del fang llefiscós de les polítiques embrutidores.

Els parlàvem de qüestions lligades

íntimament a elles i fins avui monopolitzades pels tractants de consciències, interessant-els-hi assumptes que fins ara els havien semblat d'ordre particular, que resulten d'ordre comú segons hem pogut comprovar a través de les converses. Heus ací perquè està interessada la dona avui; el nostre esquerrisme no la priva de sentir-se atreta per nosaltres; no la confón ni l'avergonyeix. Li havien malparlat tant de nosaltres, que fins ens troba simpàtics, i per damunt de tot els encanta la nostra sinceritat.

Nosaltres podem parlar de la dona perquè la coneixem i hem tingut ocasió de tractar-la. Podem dir que no ens equivoquem en dir que tenim una gran confiança en la dona catalana. No és pas perquè la volguem sotmesa ni inconscient, car la sabem reflexiva i amb marcada intel·ligència per a no interessar-nos d'altra manera, però sabem com vibren els seus sentiments, i com han estat recollides les normes bàsiques del nostre esquerrisme, la interpretació que nosaltres donem a la ideologia que regula les nostres propagandes orals i escrites.

A l'ensem no desconeixem tampoc la cabdal importància, la vàlua immensa d'aquesta figura-símbol que controla tots els nostres pensaments. No podem ignorar tampoc que Francesc Macià és un home bo, i aquesta bonesa que es reflexa en el seu rostre i en les seves accions, és endevinada més que percebuda per aquest poble senzill i ple d'ingenuïtat que és el nostre; el poble de les dones i dels infants que desconeixen traïmoies i tan sols els interessa saber la veritat, i per ells la veritat és el que diu Francesc Macià, o el que avala amb la seva presidència: la ideologia, el Programa d'Esquerra Republicana de Catalunya.

M.ª TERESA GIBERT

—Veig que la «Soli» s'enfada contra els catalanistes...

—Mal camí! El que haurien de fer és redactar-la en llengua catalana com més aviat millor!

Barcelona, capital

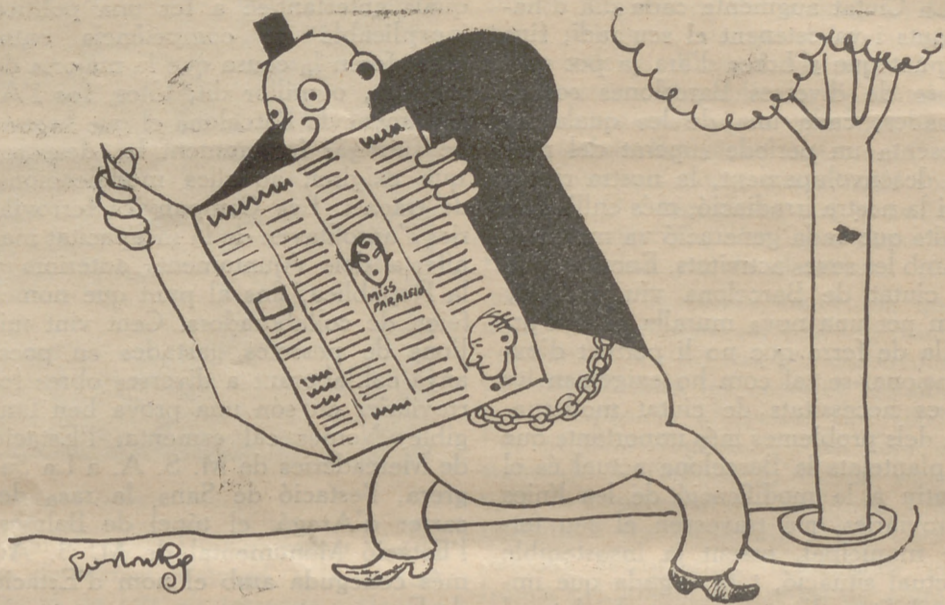
Pensem en Barcelona. Procurem pensar-hi amb serenitat. És impossible, però, esborrar tota influència sentimental. Quan s'especula amb coses col·lectives l'home més objectiu perd bona part del control reflexiu per més esforços que faci. De totes maneres cal confessar que la convivència humana la manté d'una manera més ferma el sentiment que el cervell.

Ni convé retenir els sentiments. El consell popular que la passió no ens faci perdre el coneixement és bo en moltes ocasions de la vida domèstica per a controlar vehemències estridents; en la vida pública és millor recomanar que el coneixement sedasi, perfili, sistematitzi la passió. Que no l'anulli, però. Si en la tasca de justícia, d'ordre o d'administració de la col·lectivitat no hi posem un bon tros d'ideal, que sempre flueix més del sentiment que del cervell, no farem labor eficaç ni per a la justícia, ni per a l'ordre, ni per a l'administració.

L'eixutesa de cor no ha servit mai per a dirigir els homes. La política de realitats ha amagat sempre baixes passions. I ha estat ineficaç a tot arreu; només ha servit d'excusa a les classes conservadores que pugnen sempre per a vitaminar el món de tot sentit de renovació.

Pensem, doncs, en Barcelona amb el cervell i amb el cor. Només així tindrem una visió de conjunt de les seves necessitats. Si no la projectem en el pervindre, si no la imaginem com una cosa canviant i diversa, si no en deduïm una grandesa en pesar dins de la nostra ànima el seu passat i en idear el seu pervindre, no veurem ben bé Barcelona. En veurem només un fragment, una barriada o un carrer, les seves finances o el servei d'enllumenat, però no la ciutat en pes.

Una ciutat ha de considerar-se com un ésser viu i subjecte a una evolució que la pot perfeccionar o degradar. I no cerquem amb aquesta consideració un punt de referència per a servir al cos social pels beneficis que pot reportar-li la similitud. És que de fet és així. Adhuc en el llenguatge corrent es parla de la seva vitalitat, de la seva força en un sentit orgànic. Pe-

— Que és estrany! Què deu passar? Ahir no hi hagué cap atracament!

rò potser per limitació mental, de segur que per desconeixement de la biologia, en estructurar les seves necessitats se la rebaixa a un problema econòmic o administratiu o urbà en el seu aspecte de turisme.

No. Un cos viu respon a una unitat. Desplaçar-ne un tros, afalagar-lo, alimentar-lo en excés amb relació als altres destrueix l'harmonia d'aquesta unitat. En cas d'èxit, en lloc d'afavorir-la s'ha emmalaltit en hipertrofiar un sector. Li fem passar el perill de que tard o d'hora esdevingui un tumor que necessiti un tractament quirúrgic.

Avui, Barcelona, per gràcia de l'Esquerra recobra un sentit de conjunt. L'Esquerra ha pensat sempre en la seva grandesa i en un més alt esplendor que li reserva el destí. Perquè té el concepte d'aquest esplendor i en té la voluntat marxa a la seva conquesta. I això explica que els grans projectes s'apressen en llur presentació. Aeroport, circulació urbana, reforma sanitària, destrucció d'escombraries, depuració d'aigües residuals, escorxador, mercat internacional de fruites i verdures, i de la llet, i del bestiar, són problemes que enquimeren els nostres homes responsables i hi aboquen totes les seves activitats.

Ara com una realitat es presenta el cas del Consorci Ferroviari, que ha de solucionar problemes vitals per a la ciutat amb els enllaços, passos a nivell, electrificació de les vies fèrries que parteixen de la ciutat, desaparició de la rasa del carrer d'Aragó. Amb muralles de ferro i trinxeres els trens escanyaven a la ciutat. Més lents en evolucionar que la urbs no s'adaptaven a les noves necessitats. En aturar-se en lloc d'ésser un element de progrés ho eren de retràs; qui volia servir a Barcelona, que en crear-se ningú dubta que la serví, ara li és perjudicial.

I cal que torni a ésser un benefici i s'acomodi a les noves disposicions començant per anullar el desgavell que comporta actualment i servint d'una manera més ràpida Catalunya amb la seva capital.

D'aquesta gran obra en sortirà la grandesa d'ambdues.

Repetim-ho, només un concepte ideal donarà una visió de conjunt. És necessari, si nó volem malhaurar la nostra obra, pensar en la grandesa de Barcelona per a fer-la gran; si no ens posem de puntetes sovint no veurem el camí que cal triar. Precisament perquè en la lluita per les nostres concepcions, els homes d'Esquerra hem hagut de marxar de puntetes per destriar la bona ruta, i àdhuc hem hagut d'eivar-nos i volar per damunt dels altres, estem més entrenats per a la tasca i anem reeixint. Els nostres adversaris ens deien aleshores que no tocàvem de peus a terra, sense pensar que des de dalt abastàvem més lluny i veïem el pervindre, que en el seu pensament no pesava, i això els féu errar sempre.

J. AIGUADER I MIRÓ

“LA CAMPANA DE GRACIA”, com a resposta a les preguntes que cada dia reb per escrit, fa avinent una vegada més que és un setmanari catalanista d'esquerra, i que, per tant, les seves pàgines estan obertes a tots els escriptors liberals que desitgin una tribuna on fer públiques les seves idees. Sota el signe de Catalunya i de la República, tothom qui vulgui enviar articles al nostre periòdic serà cordialment acceptat. Tot escrit intel·ligent serà benvingut i inserit amb molt gust a les nostres pàgines acollidores.

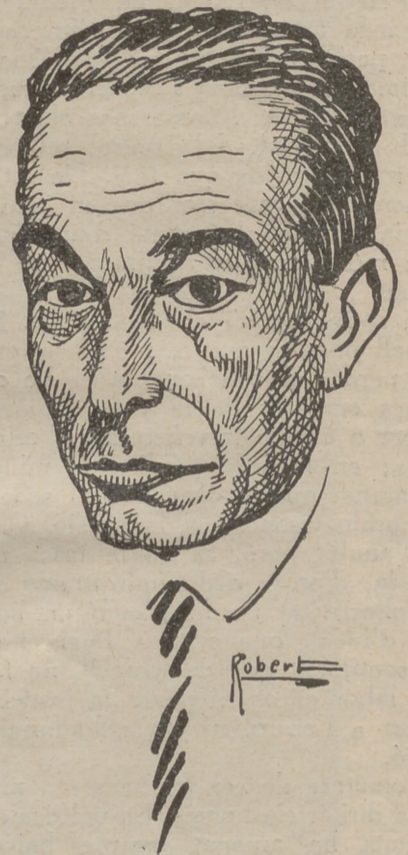
BARCELONA CREIX...

ELS ENLLAÇOS FERROVIARIS

La Ciutat augmenta cada dia d'habitants i va estenent el seu radi, fins el punt que a hores d'ara ja pot parlar-se de diverses Barcelones superposades, cada una de les quals representa un període superat del nostre desenvolupament, la nostra riquesa i la nostra irradiació, més enllà dels límits que cada generació va marcant-li amb les seves activitats. Encara avui, la ciutat de Barcelona viu voltada, com per una nova muralla, d'una argolla de ferro que no li permet d'expandir-se tal com ho exigeixen les seves necessitats de ciutat moderna. Un dels problemes més importants que té plantejats la Barcelona actual és el relatiu a la modificació de les línies ferroviàries que travessen el seu terme municipal, essent ja insostenible l'actual situació, tota vegada que impossibiliten d'una manera absoluta el racional desenvolupament de la seva urbanització, limitant per altra part de faiso considerable el rendiment de l'explotació dels ferrocarrils que arriben a Barcelona, amb perjudici evident per les pròpies empreses, per al moviment de la població i també per la indústria i el comerç de Catalunya. Això ha constituït una preocupació primordial de diversos Ajuntaments successius, els quals cercaven la solució d'aquest importantíssim problema, molt particularment d'ençà que la insospitada creixença de Barcelona arribà a convertir-ho en una necessitat de tot punt ineludible. Fins avui, aquesta qüestió havia topat sempre amb l'escull dels interessos privatis de les empreses afectades, principalment les Companyies ferroviàries, les

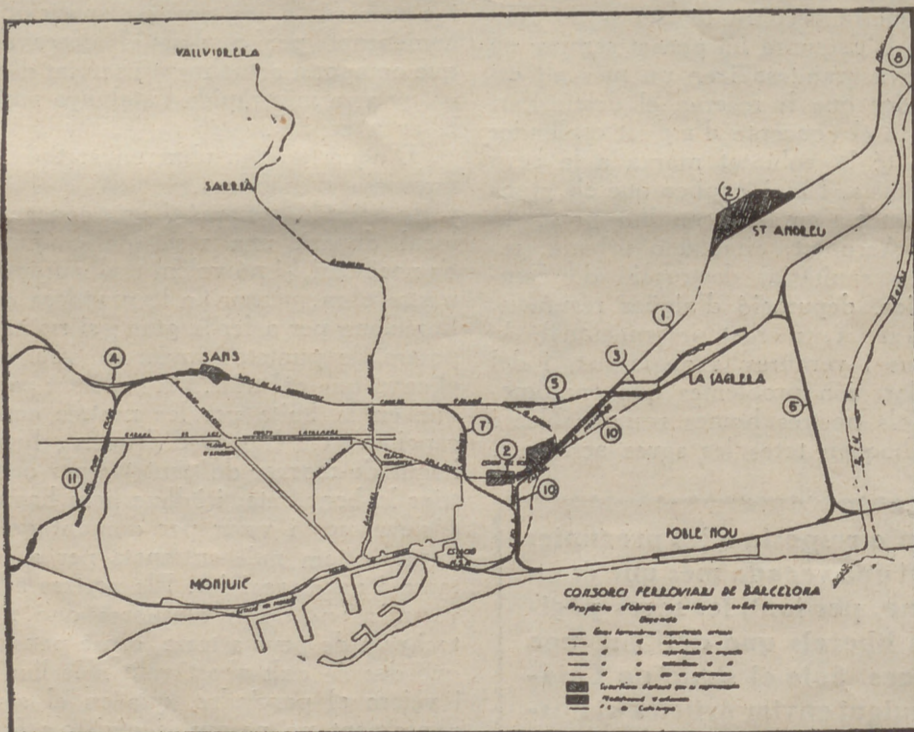
quals entestant-se a fer una política inexplicable de competència entre elles, foren la causa que la majoria de vegades, o millor dit, totes, fos l'Ajuntament de Barcelona el que hagués de sufragar íntegrament les despeses que exigiren aquelles modificacions de traçats. Les Companyies ferroviàries s'aprofitaven de la incapacitat manifesta dels Ajuntaments anteriors a la República, fins al punt que només feien de col·laboradors. Cent vint milions de pessetes gastades en pocs anys col·laborant a diverses obres ferroviàries en són una prova ben tangible. Només cal esmentar l'Estació de Mercaderies de M. S. A. a La Sagrera, l'estació de Sans, la rasa del carrer d'Aragó, el túnel de Balmes, l'Estació Monumental de M. S. A., més coneguda amb el nom d'Estació de França, etc.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, en fer-se càrrec del Govern de la Ciutat, després de la victòria electoral que determinà la proclamació de la República el dia 14 d'abril de 1931, es trobà que la ciutat de Barcelona està plena per tot arreu de passos a nivell, que són cada moment un perill de mort per als ciutadans, i que produeixen ben sovint petites catàstrofes de les quals en són sempre víctimes els barcelonins que no hi tenen cap culpa. Això li demostrà immediatament que calia enfocar d'una manera plena un problema de tan vasta envergadura. I avui l'Ajuntament de Barcelona, amb l'Alcalde doctor Aiguader al cap, pot dir ja que gràcies a la col·laboració del Govern de la República Espanyola ha pogut sen-

J. AIGUADER I MIRÓ
ALCALDE DE BARCELONA

tar els primers fonaments del que ha d'ésser aquest magne projecte dels enllaços ferroviaris. El Consell de Ministres de la República Espanyola ha aprovat un decret del Ministre d'Obres Públiques creant la Comissió Tècnica d'Enllaços Ferroviaris de Barcelona, decret ja conegut dels ciutadans per haver estat publicat per tota la nostra premsa. La creació d'aquesta Comissió obeeix a les gestions que han estat realitzades a Madrid per l'Alcalde doctor Aiguader, en nom i representació de l'Ajuntament de Barcelona, prop del Ministre d'Obres Públiques i del President del Consell senyor Azaña, les quals han aconseguit un èxit falaguer, que ha d'ésser aplaudit i agrait per tots els bons ciutadans de Barcelona. La Comissió es reunirà immediatament, essent la seva missió l'estudi del projecte presentat al Govern per la resolució completa del problema dels enllaços ferroviaris i la desaparició de les línies i estacions superficials, que ara amural·len els diversos sectors de la ciutat, impossibilitant el desenvolupament de la seva urbanització i la comunicació entre ells. El projecte d'urbanització propugna la creació d'un organisme autònom, que es diria «Consorti Ferroviari de Barcelona», en el qual estarien representats l'Estat espanyol, la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, les Com-

Projecte d'enllaços del Consorci Ferroviari de Barcelona

pany
Entit
Cons
d'un
solgu
blem
ció a
na m
trans
celon
gers,
d'acu
tants,
rie d
que p
els p
habit
El
ria el
Trans
a l'E
trucci
rasa d
La S
estaci
seig d
mació
Nord
Prolon
tre Es
ra de
subter
traslla
ries a
ment
s'obti
pams
possib
l'Eixa
ció. V
de les
ció de
grera,
el Ba
VII.—
ral i
VIII.—
i del
gació
Port F
trificac
entre

Pas a nivell f. c. Nord, al carrer Meridà encreuament Rogent

panyies de Ferrocarrils afectades i les Entitats econòmiques de la ciutat. Al Consorci correspondrà la realització d'un completíssim pla d'obres que resolgui d'una manera definitiva el problema dels ferrocarrils en la seva relació amb la ciutat, augmentant-se d'una manera insospitada la capacitat de transport de les línies afluent a Barcelona i la facilitat de transportar viatgers, aconseguint-se que la major part d'aquests trens, sobretot els dels voltants, travessin la ciutat amb una sèrie d'estacions subterrànies centrals, que permetran que es pugui viure en els pobles comarcals i tenir ocupacions habituals a la ciutat de Barcelona.

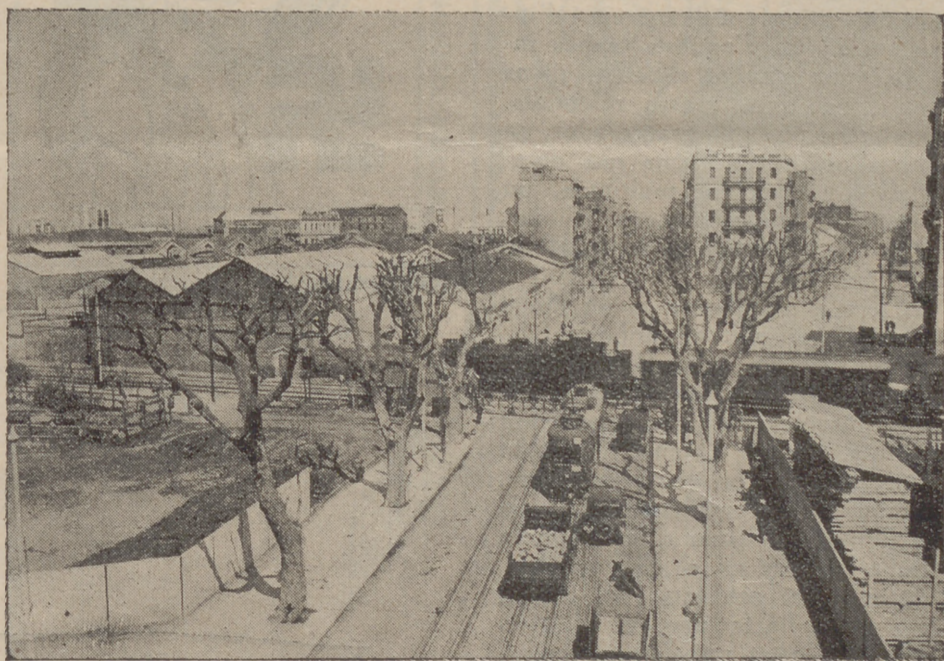
El programa d'obres a realitzar seria el següent: I.—Enllaç del Metro Transversal amb la línia de M. S. A. a l'Estació de la Bordeta. II.—Construcció d'un túnel d'enllaç entre la rasa del carrer d'Aragó, i l'Estació de La Sagrera, de M. S. A. amb una estació intermitja a la Diagonal-Passeig de la República. III.—Transformació en subterrànies de les línies del Nord de la Gran-via Meridiana. IV.—Prolongació del Metro Transversal entre Estació del Nord i Estació Sagrera de M. S. A. V.—Transformació en subterrània de l'Estació del Nord i trasllat de tots els serveis de mercaderies a la de Sant Andreu, convenientment ampliada, amb la qual cosa s'obtinran més de tres milions de pams de terreny edificable, a part la possibilitat d'urbanitzar deu carrers de l'Eixample, avui trencats per l'Estació. VI.—Transformació en subterrani de les línies de M. S. A. entre l'Estació de França i l'Estació de La Sagrera, i entre l'Estació de França i el Baixador del Passeig de Gràcia. VII.—Enllaç entre les línies del Metro Transversal i Granollers al llarg del Besòs. VIII.—Enllaç de les línies de M. S. A. i del Nord a Montcada. IX.—Prolongació del Metro Transversal fins al Port Franc i a Castelldefels. X.—Electrificació de les línies de M. S. A. entre Vilafranca, Vilanova, Mataró

i Granollers. XI.—Cobriment de la rasa del carrer d'Aragó. XII.—Urbanització de tots els terrenys vials que resultin sobrants amb aquest projecte i la consegüent revalorització dels edificables.

En el projecte s'ha calculat el pressupost global de totes les obres en uns cent cinquanta milions de pessetes, i es demostra com fent aquestes obres conjuntament i d'acord amb totes les Companyies afectades i l'Ajuntament, poden economitzar-se en relació amb els projectes aprovats vigents prop de quaranta milions de pessetes. Això demostra la necessitat ineludible d'anar a la creació del Consorci Ferroviari de Barcelona. D'altra part assisteix a l'Ajuntament de Barcelona en la seva demanda el fet de dur invertits més de cent milions de pessetes en obres ferroviàries i la necessitat de resoldre el problema del Metro Transversal, que amb l'execució d'aquest pla es convertiria en el nervi fonamental dels enllaços

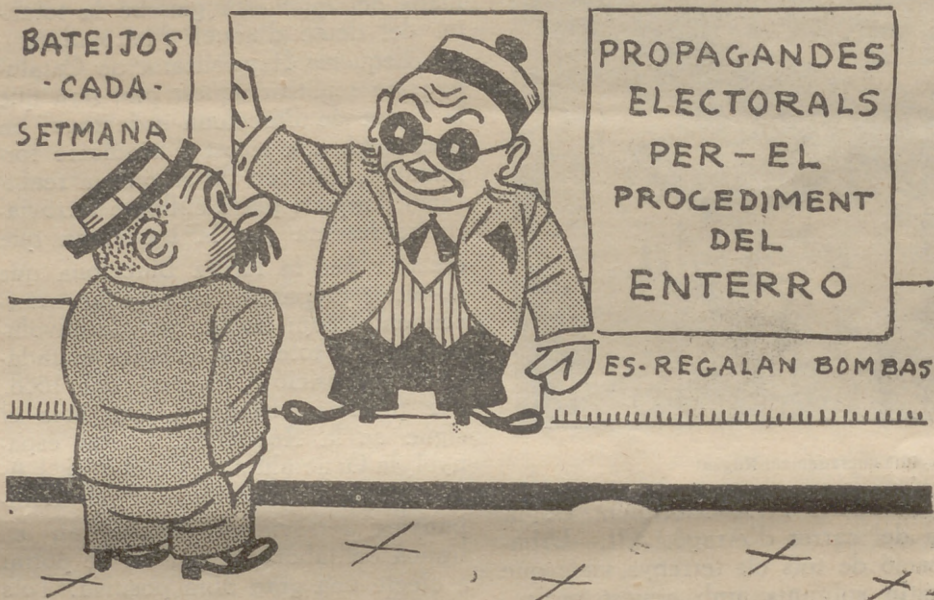
ferroviaris de Barcelona, adquirint una vitalitat que permetrà obtenir el màxim rendiment de les seves instal·lacions, i com a conseqüència resoldre definitivament la seva situació financera actual, que tants perjudicis ha causat al petit estalvi català, en les mans del qual està gairebé la totalitat del deute d'aquell Metropolità.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, en realitzar aquest pla, farà que la ciutat de Barcelona esdevingui en pocs anys una ciutat d'irradiació formidable. Pot ben dir-se que la realització d'aquest pla d'enllaços ferroviaris representa per la Barcelona que creix, i per la futura Barcelona que nosaltres preparam, un acte tan transcendental com ho fou pel desenvolupament de totes les energies ciutadanes l'Exposició Universal del 1888. Per primera vegada, i això sota el signe de la República, l'Estat espanyol, la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i les Companyies ferroviàries, treballaran en franca col·laboració, per tal de portar a efecte una gran obra positiva. Tots els barcelonins, tots els catalans, tots els republicans, han de sentir-se orgullosos d'aquesta creació, que serà un dels honors màxims de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Però per damunt de tot, cal que l'honor més alt sigui retut, en justícia, a l'honorable Alcalde de Barcelona, doctor Jaume Aiguader i Miró. L'obra magna que comentem és ben bé creació seva, car ell l'ha impulsada posant-hi els cinc sentits i aportant-hi tot el seu entusiasme per Barcelona i el seu amor per Catalunya i la República. Anys a venir, quan els ciutadans admirin l'obra immensa realitzada, tindran un record i una lloança pel doctor Aiguader, que amb el seu impuls i la seva energia, a Barcelona i a Madrid, ha fet triomfar aquest pla formidable i ha obert de bat a bat els camins de la futura grandesa ciutadana.

Pas a nivell f. c. M. S. A. al carrer de Pere IV

LALLIGA K.TALANA

—Vostè, senyor Esteve, sempre en negocis nous...
—Sí! I sobretot, negocis nets!

INTENCIONS

EMOCIÓ

Aquest home no és un escriptor brillant, no ha publicat cap llibre dels que emplen els aparadors de les llibreries i imanten l'atenció del vianant; no ha escrit cap novel·la amb vistes a la batalla — còmica batalla de safareig — del «Premi Creixells»; no ha estrenat cap comèdia al teatre Romea perquè la senyora Vila cridi i es despenyini, i els espectadors s'emocionin... i l'endemà no hi tornin. Aquest home no és un professional de la política, un d'aquests homes buits—plens, però, de paraules buides — que parlen, parlen i es mouen, i creen al seu entorn una atmosfera de mareig i d'inconsistència; un d'aquests homes inflats per una vanitat ridícula, plens d'apetits materials, massa materials. Aquest home no és un gran orador, un d'aquests oradors brillants que entusiasmen fàcilment les multituds, un d'aquests oradors pomposos, d'imatges, tòpics i llocs comuns de castell de focs artificials.

No, no; aquest home és un home humil, obscur, gairebé anònim; ha creat una família honesta i digna; sosté un comerç honest i digne; es mou en un cercle més o menys reduït d'amistats. Aquest home ha sabut sempre — àdhuc en els anys pitjors, que foren els del pistolerisme i els de la Dictadura — actuar d'una manera digna, a més de en el clos familiar, entre les seves amistats i al carrer. Aquest home ha fet una exemplar vida civil, ha estat un ciutadà model. Era republicà i defensava els ideals de catalanitat quan això representava un perill, i Catalunya i la República no

tenien tants defensors ni tants amics com ara.

Avui, amb l'abundor — abundor desagradable i sospitosa — d'amics i defensors que li han sortit a la República, aquest home ha quedat un xic a segon terme. Com tants d'altres que sempre havien defensat els ideals de llibertat i catalanitat en temps de la

Dictadura, mentre ara triomfa més d'un ex-collaborador de la Dictadura.

Aquest home, però, no està descontent de la República. Quan lluitava, no ho feia per aconseguir honors o guanys materials. El seu gest era noblement desinteressat.

Aquest home va cada tarda—i alguna nit—a un Centre d'Esquerra del qual és soci: un Casal de fraternitat, de llibertat i de catalanitat. Un Casal que, a més a més de política, fa cultura. Un Casal que, més d'una vegada, en hores de perill, ha tingut tota la nit els seus socis vetllant en peu de guerra.

El passat diumenge aquest Casal celebrava una festa, una festa a la qual assistia Francesc Macià. I aquest home, aquest home cordial i afectiu, aquest estimadíssim amic nostre, havia de parlar, havia de pronunciar uns mots fent ofrena d'una senyera al President.

Aquest home no és orador, no és un polític professional, no té costum de parlar en públic. Per tant, estava nerviós, amoïnats; més nerviós i amoïnats com més s'apropava el dia. Quan el dia fou arribat, però, aquest home parlà. Parlà amb una gran emoció, molt pàl·lid, amb tremolors a la veu, dient que si aquella senyera del Casal la tenia l'Avi uns moments damunt el seu pit, per tots fóra sagrada. I això no era fetixisme, no era adulació: era sinceritat nobilíssima, nobilíssim fervor, nobilíssima emoció.

Heus ací l'homenatge que més ha d'estimar Francesc Macià: l'emoció que desperta en homes com aquest estimat amic nostre que el passat diumenge li ofrenava una senyera.

LLUÍS CAPDEVILA

—La salutació feixista es fa amb el braç.
—La salutació republicana es fa amb el peu.

El Crist és nostre

Creiem necessari i oportú dir la nostra posició d'home d'esquerra davant l'altíssima i secular personalitat de Crist, per a desfer falsàries imputacions que, sovint, se'ns adressen.

No volem ni discutir l'existència o no existència de Crist. No tenim cap inconvenient en acceptar-lo, encara que sabem que en les antigues Pèrsia i Caldea ja s'adorava com a déu, redemptor de l'home, a un tal Jesue-Christa, amb moral i doctrines similars a les de Jesu-Crist. (Quina igualtat de nom!) No volem entretenir-nos en aquestes disquisicions i acceptem plenament Crist; Crist HOME!

Crist era un rebel, un perseguit perquè predicava bondat i rebel·lies contra el despotisme dels potentats; era un home d'esquerra que s'enduia les turbes assedegades de justícia i de llibertat i produïa desordres públics i amotinava les gents contra l'esclavitud d'aquelles èpoques.

Els primitius cristians, després de destruir Jerusalem, van cap a Roma, conspiren a les Catacumbes i planten cara a les potències. S'emporten les gents entusiasmades en la Bona Nova que els prediquen i fan nombrosos adeptes; els segueixen els humils i els desvalguts perquè prediquen redempció, justícia i aixequen la creu, senyal de dolor, damunt el món que patia, com una acusació i com una bandera.

Però, les coses humanes es desgasten. Les doctrines més santes i rebels, quan passen de l'oposició al poder, es transformen. I així veiem que el cristianisme triomfant, que vencé l'Imperi Romà, es transforma tot seguit de perseguit en perseguidor; es converteix, de cosa sagrada que era, en cosa oficial i naix seguidament la voracitat venjativa de les persecucions sofertes i el Crist, automàticament, passa a ésser tot el contrari del que era.

Prompte venen nous rebels, disconformes amb les actituds papals i contraris del cristianisme oficial, pobre d'esperit cristià i ric en potestat. Es produeixen les croades i les guerres dites santes occint a tort i a dret en nom del quint «No mataràs!» i imposant la fe i les doctrines més o menys cristianes, no per la persuasió com feia Crist, sinó a cops d'espasa.

Al cristianisme oficial no l'interessava pas la bondat humana amb relació a les predicacions de Crist; li interessava només la submissió al jou que pretenia estendre de cap a cap del món encara que fos mofant-se estúpidament de Crist.

Des d'aleshores fins als nostres dies, el Crist autèntic no és pas seu! El Crist autèntic és dels rebels, dels humils, dels perseguits perquè estimen la bondat, la veritat i la justícia. El Crist és nostre!

Nosaltres, però, per ésser bons, no necessitem cap Crist ni cap model humà perquè la bondat ja ens és innata. Si venerem Crist és perquè creiem que és la figura humana més genial que ha passat per la terra. I per això se'ns subleva l'esperit en veure que de la seva bondat n'heu fet un escarni i de les seves doctrines un teatre fastigós i ridícul per a viure fastuosament a l'esquena de Crist. Per això els homes plenament d'esquerra en trobar-nos identificats amb els anhels de redempció humana i amb les sanes doctrines del crucificat i en veure com l'heu fet presidir els autes de fe i els bàrbars tribunals de la nefasta Inquisició i com el feu servir de tapabruts de les vostres concupiscències, us el voldríem prendre de les mans i aixecarlo a la categoria de primera figura humana i fer-lo ben nostre, tal com és: Símbol de humilitat, de bondat i de rebel·lia; tot llum i guiatge per a l'home!

El Crist de la bondat i dels rebels és nostre, ben nostre! Vosaltres, els cristians d'ara, ja fa segles que no sou cristians! Sou absolutistes i des-

potes: emperadors, reis, prínceps i potentats: l'antítesi del Crist dels humils, del Crist dels esclaus i dels partidors de la vida. El Crist no és vostre! És nostre! A vosaltres únicament us pertany el Jesuset de plata, amb sederies i farbaïans d'or, ben dolç, ben tendre. Però, el Jesús nu, pobre i humil, és nostre! Aquell fons humà de les doctrines del crucificat, vosaltres no el teniu pas! El posseïm els rebels i els humils que heu foragitat del costat vostre. Si tinguéssiu un mínim de dignitat humana, us avergonyiríeu de continuar explotant el Crist; aquest Crist que no us pertany perquè vosaltres sou els qui ell fuetejava.

El Crist autèntic, el bo, el no falsificat, és nostre! ben nostre! i tenim esperances que un dia, no gaire llunyà, us el trencarem per entre cap i coll.

SALVADOR PERARNAU.

Subscriuiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 - BARCELONA

Cambó.—Em sembla que el millor que puc fer és treure'm la barba, retallar-me el bigoti i assemblar-me a aquest...

FEIXISMES

El tema que més ascendent ha tingut aquests darrers dies ha estat el feixisme. Feixisme a Itàlia i feixisme a Alemanya; el primer ja és vell, el segon és nou, però tan vell com el primer per tal com és inspirat i atiat pel foc i l'escalaf del mateix. Sia com sia, però, tot és feixisme, la paraula més negra i vergonyant que pesa damunt la humanitat actual.

Fa justament onze anys que, trobant-nos al Marroc, ens arribaren les noves de la creació del feixisme a Itàlia. Val a dir que no ens vingué de nou, però ens va sorprendre una mica tanmateix que el seu promotor fos un traïdor del socialisme: Mussolini. Aviat amb ell vingueren, en aquell país, les famoses i repugnants camises negres. Es va parlar també de la marxa sobre Roma. Tot això feia enlairar dos homes com a dos ninots voladors els quals havien traït llurs ideals per convertir-se l'un en tirà del poble i dels humils i l'altre en ninot de palla del butxí d'Itàlia. Aquest darrer era el famós Gabriele D'Annunzio, el defensor de Fiume que es feia canonitzar després amb tota pompa i renunciaments. Mussolini havia guanyat la marxa sobre Roma a còpia de sang vessada pel poble i D'Annunzio havia obtingut el palau dels seus somnis i de la seva fantasia a canvi de renunciar la independència de Fiume.

Això aixecava Mussolini i enfortia el rei d'Itàlia, mentre que els italians humils, els d'idees sanes i humanes eren assassinats pels carrers i places i havien de triar o bé la presó o l'exili o la mort, si no accedien a vendre's al Dictador. Fa, no obstant, onze anys que hi passa el mateix.

Poc temps després, ara farà deu anys. Cal tenir en compte que aquest inspirats per aquelles camises negres feien el *pronunciamento* que es convertí en cop d'Estat i en Dictadura després i que durà a la ratlla de set anys. Cal tenir en compte que aquest cop d'Estat fou donat en uns moments que la monarquia espanyola perillava: com a Itàlia i com a tot arreu on es fan dictadures. Però els dictadors espanyols caigueren com el 14 d'abril queia la monarquia espanyola l'enderrocava el poble el dia que aquest va poder començar a fer ús dels seus drets i de la seva veu. Es per això que les dictadures i els feixismes poden durar només fins el dia que el poble comença a trencar les seves cadenes. Després ja no poden tornar mai més. Darrerament s'ha dit que a Espanya es començaven a organitzar agrupacions feixistes perquè el feixisme sembla que s'ha posat de moda. Tinguem present que el feixisme ja l'hem sofert prou els espanyols i catalans durant els set anys de dictadures i també molts anys abans que aquestes vin-

guessin. Encara en sentim les vergassades; els nostres carrers encara en són xops de sang i no estem disposats a sentir-ne una altra. Cal que reaccionem davant tot això. Vegeu, sinó, Alemanya: s'ha parlat del retorn del kàisser a aquell país i de seguida hi ha sorgit un Dictador feixista: Hitler. Aquest ha estat felicitat i consultat per Mussolini i és per això que el Dictador d'Itàlia per tal com ja fa temps que comença de veure la seva davallada, després dels deu anys de la marxa sobre Roma, ha pensat a fer la unió de les quatre grans potències d'Europa a base de governs reaccionaris i feixistes per assegurar—diu—la pau d'Europa i del món: Alemanya, França i Anglaterra unides a Itàlia i guiades i menades per Mussolini, el Dictador més vergonyant que ha conegut la història. Diu que a aquestes quatre grans potències s'ajuntarien les altres petites nacions i aleshores tota l'Europa seria el veritable infern feixista del qual no podria escapar ningú perquè la reacció vindria més forta i terrible que mai, no pas la veritable pau que ell ve predicant a no ésser que de la pau dels Dictadors en diguessin la pau del món.

Es per això que aquests dies s'ha parlat d'organitzar el feixisme a Es-

panya. Cal tenir present que ací l'hem conegut bé prou i massa i que ens va costar prou de foragitar-lo i d'enderroc-lo. Es veu que encara en en queden. Qui són? Són els monàrquics fracassats, els grans propietaris i acaparadors de riqueses, els exportadors de capitals, els paràsits del poble, els explotadors dels obrers, els cavernícoles vergonyants, que tan bé s'hi trobaven en temps de Primo de Rivera i de Berenguer... Hem dit, però, que calia reaccionar davant tot intent feixista i pensar amb el que farien si els arribava el cas. Cal pensar que ens hi va la nostra pròpia vida, la nostra pròpia llibertat i la dels nostres fills. Cal tenir present els darrers esdeveniments que han succeït a Alemanya convertida en una de les nacions més tiràniques del món amb la persecució dels homes liberals i en vigílies de la restauració del kàisser.

Ací que ja coneixem de massa prop com juguen els Dictadors i els feixistes cal que no fem cap cas dels propòsits de Mussolini i de la unió de grans o petites potències. Només cal que no ens deixem prendre la nostra llibertat i cal encara que tinguem present que **CONTRA QUALSEVOL INTENT D'ORGANITZACIO FEIXISTA CAL RESPONDRE AMB L'ACCIO I ACTUACIO OBERTAMENT ANTIFEIXISTA.**

J. M. PROUS.

El que té mal de queixal:

- Que hi ha el dentista?
- Sí, senyor. Passi.
- No, no... Ja tornaré quan no hi sigui...

Els impostos municipals per habitant a Barcelona en comparació amb els d'altres ciutats europees

Publiquem a continuació unes estadístiques interessantíssimes, que demostraran als lectors de «La Campana de Gràcia» les diferències existents entre els impostos municipals de la nostra ciutat i els d'algunes de les ciutats més grans d'Europa:

Anglaterra: any 1930-1931: Birmingham, pessetes 174'47; Blackpool, 201'17; Bradford, 212'49; Leeds, 193'60; Manchester, 233'79; Sheffield, 170'56; Londres: Islington, 136'19; Bermondsey, 216'07; Holborn, 822'43; Paddington, 238'70; St. Pancras, 193'93; Saint Marylebone, 543'21. El càlcul està fet al canvi de 41'60, amb data del 8 de març. En 1931-32, el terme mig per habitant es va establir a lliures 10.3.22, o siguin pessetes 422'57.

França: Contribucions directes en 1927, per habitant: Châlons, 31.000 habitants, a 237 francs per habitant, 111'98 pessetes; Grenoble, 85.000 habitants, a 223 francs per habitant.

105'26 pessetes; Suresnes, 22.000 habitants, a 233 francs per habitant, 110'09 pessetes; Libourne, 18.000 habitants, a 134 francs per habitant, 63'31 pessetes; Calais, 71.700 habitants, a 186 francs per habitant, 87'88 pessetes. Càlcul fet al canvi de 47'25, el 8 de març. Ultra això, el fons comú de les contribucions indirectes ha portat als Municipis aproximadament 13 francs per habitant.

Suïssa: 1927, contribucions directes municipals per habitant: 80 francs suïsses, o sigui 160 francs per contribuent, que fan pessetes 186'08.

Bruselles: 1931, 425 francs per habitant; és la quantitat del pressupost dividit pel nombre d'habitants, quantitat citada recentment per l'Alcalde de la ciutat.

Alemanya: Impostos municipals per habitant: impost locatiu per afavorir la construcció: (Càlcul fet al canvi de 2'845 el dia 8 de març).

En fer el càlcul de les impositcions s'inclouen la partida de drets i taxes, els arbitris extraordinaris i els recàrrecs sobre contribucions de l'Estat, sense tenir en compte que els drets i taxes no haurien de figurar com a càrrega impositiva ja que és el valor de contraprestacions fetes per l'Ajuntament a favor dels ciutadans que solliciten els serveis respectius; que tampoc haurien de constar-hi els arbitris extraordinaris que percep l'Ajuntament, degut a la seva especial naturalesa; i finalment haurien d'eliminar-se els recàrrecs sobre els títols de l'Estat, ja que el que es compara respecte d'altres països és pròpiament les càrregues netament municipals.

Heu-vos ací, doncs, amb aquestes dades comparades, fins on poden arribar aquests escarafalls i protestes de les entitats constituïdes pels propietaris barcelonins, que solament són portades a cap de cara a una campanya pre-electoral en favor de les dretes, puix que intrínsecament s'ha vist que estan a bastament mancades de suport bàsic, i per tant, sense fonament de cap mena.

	Comprès		No comprès	
	1927 ptes.	1928 ptes.	1927 ptes.	1928 ptes.
Berlín	382'85	397'22	298'10	314'32
Colònia... ..	310'56	325'30	258'33	271'41
Breslau... ..	271'21	294'09	216'28	243'08
Francfort S. M.	427'97	443'62	339'64	362'42
Essen	281'74	299'83	252'35	269'19
Dortmund	291'61	274'37	252'68	244'13
Botchum.	266'18	281'22	234'20	251'65
Dusseldorf	294'34	324'47	234'68	265'66
Bonn.	292'98	292'55	246'18	237'02
Hannover	265'15	293'63	207'25	234'36
Munich	—	252'26	—	249'73
Leipzig... ..	307'52	322'50	216'90	226'52
Dresden	295'65	302'03	212'75	216'42

Càrregues fiscals a favor del Municipi de Barcelona satisfetes pels seus habitants:

Arbitris extraordinaris...	8.000.000'—
Arbitris no fiscals	1.185.000'—
Contribucions especials	200.000'—
Drets i taxes... ..	25.028.468'56
Carruatges, casinos cèdules	3.711.000'—
Recàrrec sobre contribucions... ..	8.100.000'—
Consum fluid elèctric... ..	1.400.000'—
Postes... ..	50.000'—
Utilitats	1.500.000'—
Dècima	3.681.000'—
Patent de circulació... ..	2.500.000'—
Imposició municipal.	38.600.000'—
	93.955.468'56

Resultant la càrrega per habitant de 93'11 pessetes.

El rei de la caracterització
BORIS CAMBOF

«La Momia»

film de moda

PERE BADOSA
ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

Antologia

Per tal que els nostres lectors puguin fer-se càrrec de fins on arriba la baixesa dels homes de dreta, que aquests dies han combatut el Govern Azaña amb les armes més vils, com si encara Espanya estés sota la sabata amb esperons dels pretorians de la sinistra monarquia, copiem a continuació uns versets publicats a «El Siglo Futuro», diari catòlic, de Madrid, en el número del dissabte dia 18 de març:

FELICITACION

Dices, Picio, que estás muy satisfecho de tu último discurso, y no me extraña: los tontos siempre juzgan muy bien hecho lo que ellos hacen, y aun al mismo techo se suben a cantar su propia hazaña. Canta, pues, con tu mustia pipitaña tu asombrosa oración; que impresa en ella de tu genial pezuña está la huella, para que al verla se desmaye España.

Sino que en vez de tinta, sangre tu huella sigue chorreando, y esa sangre jamás ya se despinta, porque te ciñe como roja cinta la que de Casas Viejas va manando.

Tu mercenario bando ya puede darte, por salvar su panza, votos de confianza que su propio egoísmo está dictando ¡Tú seguirás ya siempre chorreando sangre de aquella bárbara matanza!

Por mucho menos que eso presidiarios hay muchos en el Dueso, mas sobre todo hay uno, cuyo recuerdo es hoy muy oportuno. Es el cincuenta y dos. ¿No haces memo-

ria? Para ti, sólo es eso. Para España es don José Sanjurjo, cuya gloria siempre, y hasta en el Dueso, le acompaña.

Mañana cabalmente celebrará su Santo, y yo le felicito tanto..., tanto..., cuanto por bajo estás de ese valiente.

—I vostè, senyora, deixi dir la gent. Jo li puc assegurar que els diners que vostè dóna a la parròquia no es perden pas. Li prometo que nosaltres els aprofitem...

REPICS

INDESITJABLES

A bord d'un vaixell alemany, han arribat a Barcelona uns xinesos. Sembla que no han pogut desembarcar. No sabem si per por que es dediquessin a vendre collarets pels carrers d'aquesta pacífica Barcelona dels atracaments.

Així ho haguessin fet a Almeria amb el feixista Albinyana!

L'AEROPORT

Els de la Lliga s'oposaren al projecte d'aeroport. En aquesta actitud de la Lliga, no hi havia més que una maniobra en vista a les properes eleccions.

Sembla, però, que la maniobra ha estat de resultats contraproductes. Ara resulta que tot Barcelona vol l'Aeroport.

Pobra Lliga! Ja repapieja i no n'encerta ni una.

JA SAP QUE S'EQUIVOCA

Ventosa i Calvell, l'ex-ministre de la monarquia, ha dit que els que abans eren de la Unió Patriòtica, avui són de l'Esquerra.

S'equivoca Ventosa i Calvell: ell sap bé prou que els de la Unió Patriòtica, abans, com ara, estaven a la Lliga.

ELS FEIXISTES

Tenim por, la veritat. Tenim por que qualsevol dia la gent digués: —Ai, que venen els feixistes!

Ja no en tenim, ja sabem que no ho diran mai. Adhuc les dretes, per boca de Gil Robles, els condemnen.

Pobres nois! Què faran ara?

SANGRE TORERA

Royo Villanova—encara és viu?—ha dit al senyor Giménez de Asua, que no tenia «sangre torera».

Ell, Royo Villanova, si que es veu que en té.

Ens alegrariem que després d'haver imitat sense tant d'èxit el clown Beby, ara imités el torero Belmonte.

LA
CUINA A GAS
INDISPENSABLE
A TOTA
CASA MODERNA

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, 20

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

**Gran Basar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord-Americà**

CIUTADANS:

Si voleu vestir ben elegants i amb pocs diners aneu a can BASTIDA Som els creadors i continuadors del Basar de modern estil adaptant totes les creacions de l'art del vestir i sempre amb preus incompatibles per qui usi normes de bona fe comercial. Cert es que la CASA BASTIDA amb competències i sense sempre va endevant i ara més que mai després d'un balanç amb gran superavit L'QUI DEM totes les existències a qualsevol preu per així fer el renovament i donar treball durant la calma als nostres obrers.

100.000 Trajos des de 25 pessetes
100.000 Pantalons des de 5 "

Gran Stock de Plomes, Gabardines, Trinxeres, Checos impermeables i tota mena de prenes modernes de gran estil des de 10 pessetes.

100.000 Mitjons gran fantasia des de 0'75 ptes.
100.000 Corbates seda des de 0'95 "
100.000 Camises tots els estils des de 3'95 "
100.000 Calçotets des de 1'95 "
100.000 Païames des de 4'95 "

Tenim muntada una secció ràpida per la Sastreria i Camiseria que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores amb assortit de gèneres de tots els preus.

VISITIN ELS APARADORS

Casa de Caritat de Barcelona

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

LA CAMPANA DE GRACIA

La colla de la bilis

«Tres eran tres
las hijas de Helena,
tres eran tres
y ninguna era buena...»

Els